

Sygn. akt IXKa 577/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Jarosław Sobierajski**

Sędziowie - **SSO Lech Gutkowski**

- **SSO Andrzej Walenta (spr)**

Protokolant - **st. sek. sądowy Katarzyna Kotarska**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód w Toruniu **Natalii Gorzyckiej**

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017r.,

sprawy **K. K. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 158§1 kk, art. 245 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez **oskarżonego K. K. (1) i jego obrońcę** od wyroku Sądu Rejonowego w Lipnie z dnia 23 lutego 2017r., sygn. akt IIK 364/16

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok;

II. **zasądza** od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Lipnie) na rzecz adwokata K. T. kwotę 516,60zł. (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej K. K. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. **zwalnia** K. K. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IXKa 577/17

UZASADNIENIE

K. K. (1) został oskarżony o to, że:

1. W dniu 21 czerwca 2016r. w miejscowości L., woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. poprzez uderzanie pięściami, szarpanie oraz przewrócenie na ziemię dokonał pobicia M. S., powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci zwichnięcia stawu łokciowego ze złamaniem głowy kości promieniowej, tj. obrażeń naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni -

- **tj. o czyn z art. 158§1 kk;**

2. W dniu 2 sierpnia 2016r. w L., powiat (...), woj. (...) - (...), kierował pod adresem A. P. groźby bezprawne pozbawienia życia i uszkodzenia mienia wypowiadając, że jeżeli nie wycofa swych zeznań, to przyjdzie z benzyną, obleje wszystko i spali razem z pracownikami sklepu, w celu wywarcia wpływu na osobie świadka A. P. w sprawie karnej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Lipnie sygn. akt IIK 364/16, zmuszając ją tym do wycofania zeznań obciążających jego osobę, przy czym groźby te wzbudziły u wymienionej realną obawę, że zostaną spełnione -

- tj. o czyn z art. 245 kk.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2017r. sygn. akt IIK 364/16 **Sąd Rejonowy w Lipnie** uznał oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 158§1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz za winnego czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, wymierzając na podstawie art. 245 kk karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Powyższe kary połączył na podstawie art. 85§1 i §2 kk oraz art. 86§1 kk, wymierzając w ich miejsce karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności – na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniach 26 czerwca 2016 r. godz. 15:55 do 22 czerwca 2016 r. godz. 15:40.

Nadto w oparciu o art. 46§1 kk Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwoty 3.500 zł z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki od 23 lutego 2017r. do dnia zapłaty. Orzekając o kosztach postępowania, Sąd I instancji zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli zarówno oskarżony, jak i jego obrońca.

Oskarżony sformułował następujące zarzuty:

1. Naruszenia przepisów prawa procesowego mające wpływy na treść wyroku, polegających na wydaniu orzeczenia przez SSR P. K. w sprawie, w której pokrzywdzonym był wieloletni pracownik Sądu Rejonowego w L. (...), zamiast złożenia wniosku o wyłączenie go od rozpoznania sprawy, co uczynili pozostali sędziowie tego sądu, albowiem jest to okoliczność, która budzi uzasadnione wątpliwości oskarżonego co do bezstronności sędziego,
2. Naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie nieprawidłowej (dowolnej) oceny zeznań M. S., dając wiarę jego wersji oraz nieuwzględnienie podanej przez oskarżonego relacji, że doszło do obopólnego szarpania pomiędzy nimi, w trakcie którego mogło dojść do opisanych obrażeń, co skutkowało ustaleniem, że w wyniku umyślnego działania doszło do uszkodzenia ciała u M. S., a co za tym idzie przypisaniem popełnienia przestępstwa z art. 158§1 kk, podczas gdy pokrzywdzony również zadawał ciosy i uderzał oskarżonego, a obrażenia powstały u niego w następstwie działań nieumyślnych z art. 157§3 kk,
3. Naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie swobodnej oceny zeznań świadka A. P., co skutkowało błędnymi ustaleniami, że wpływał na zeznania tego świadka odnośnie sprawy, podczas gdy słowa wypowiedziane wobec świadka dotyczyły innej sprawy i innych okoliczności (niespłacony dług) i w konsekwencji przypisano mu czyn z art. 245 kk,
4. Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie, że był wielokrotnie karany, podczas gdy w H. (...) otrzymał wyrok w zawieszeniu na 2 lata (zatarcie sprawy), w sprawie (...) uścił grzywnę w całości 3 marca 2016r. (nastąpiło zatarcie skazania), zaś w sprawie (...) (jest w trakcie wykonywania kary), co skutkowało wymierzeniem kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i ustaleniem, że był karany, co stanowi naruszenie art. 69§1 i §2 kk oraz orzeczenia kary w wymiarze 1 rok i 2 miesięcy pozbawienia wolności ci uniemożliwia mu w przyszłości skorzystanie z art. 152 kkw. Jest to kara rażąco wysoka, biorąc pod uwagę samą postawę pokrzywdzonego, jego prowokacyjne zachowanie (rzucenie petem), czynny udział w zajściu, nieumyślny skutek. Czyn opisany w art. 157§3 kk zagrożony jest karą do 1 roku pozbawienia wolności.

Wobec powyższego apelujący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk poprzez niewyjaśnienie istotnych rozbieżności w zeznaniach świadków M. S. i A. P., dotyczących przebiegu zdarzenia z 21 czerwca 2016r., a mających istotny wpływ na treść orzeczenia,

2. Obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5§1 kpk polegającą na rozstrzygnięciu wątpliwości nieusuniętych w toku postępowania na niekorzyść oskarżonego,
3. Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 158§1 kk, polegającą na skazaniu oskarżonego K. za ten czyn, mimo istotnych wątpliwości, czy wszystkie ustawowe znamiona tego przestępstwa zostały wyczerpane,
4. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony K. K. (1) popełnił obydwie zarzucane mu przestępstwa, mimo istotnych wątpliwości w zebranych w sprawie dowodach.

Wobec powyższego skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez oskarżonego i jego obrońcę nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego, w pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z art. 41§1 kpk sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Z tej perspektywy nie to jest rozstrzygające, czy sędzia orzekający sam siebie uznaje za bezstronnego ani też, czy strony i uczestnicy postępowania nie kwestionują jego bezstronności (co zresztą może wynikać z różnorodnych powodów i motywacji albo z prostej nieświadomości i niezajomości uprawnień) lecz, czy w odniesieniu do konkretnego układu procesowego, wytworzonego przez konkretne okoliczności faktyczne, można byłoby usunąć wątpliwości i przekonać każdego przeciętnie wykształconego, przeciętnie inteligentnego i rozsądnie myślącego członka społeczeństwa, nie zainteresowanego osobiście wynikiem procesu, że w tym właśnie układzie procesowym sędzia mógł zachować i zachował bezstronność (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 27 października 2011r., II AKa 261/11, Legalis nr 467987). W orzecznictwie wskazuje się, iż powodem wyłączenia sędziego mogą być sytuacje wskazujące na trwałe powiązania personalne między nim a stroną lub jej przedstawicielem typu: przyjaźń, niechęć, wrogość, zbieżność lub rozbieżność interesów (postanowienia SN z dnia 4 lutego 2015r., VKK 418/14, Legalis nr 1182775 i z dnia 15 czerwca 2011r., IIKZ 25/11, Legalis nr 506387; wyrok SN z dnia 19 lipca 2017r., VKS 7/17, Legalis nr 1682010; Kodeks postępowania karnego. Komentarz, (red.) J. Skorupka, Legalis 2018). W niniejszej sprawie brak było podstaw do formułowania twierdzeń o istnieniu obiektywnych i uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności sędziego referenta – doszukiwanie się takich okoliczności stanowiło wyraz subiektywnego przekonania oskarżonego o ich istnieniu. Trudno jest oczekiwać od sędziów podejmowania decyzji o wyłączeniu, w sytuacji gdy brak jest ku temu obiektywnych przesłanek. Sam fakt, że pozostali sędziowie Sądu Rejonowego w L. (...)złożyli wnioski o wyłączenie ich od rozpoznania niniejszej sprawy, które zostały pozytywnie rozpatrzone, nie stanowi podstawy do wyłączenia również SSR P. K., który nie znalazł powodów, aby również wystąpić z tożsamym wnioskiem. To, że w przeszłości pokrzywdzony pracował w powyższym sądzie należy uznać za niewystarczającą przesłankę wyłączenia sędziego. Nie można doszukiwać się z tego powodu istnienia takiej relacji, która wpływałaby na bezstronność sędziego. Kontakty o wyłącznie służbowym lub urzędowym charakterze nie dają ku temu powodów. Należy w tym miejscu podkreślić, iż oskarżony wcześniej nie powoływał się na tę okoliczność i nie kwestionował w toku postępowania bezstronności sędziego, dopatrując się powyższego dopiero po wydaniu niekorzystnego dla niego wyroku skazującego i akcentując wątpliwości co do bezstronności sędziego referenta dopiero w wywiedzionej apelacji.

Oskarżony zarzucił zaskarżonemu wyrokowi również naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań M. S.i A. P.. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i treści wyroku Sądu meriti wraz z uzasadnieniem doprowadziła jednak Sąd Odwoławczy do odmiennego wniosku, iż postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i w sposób staranny, z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, a ustalenia Sądu orzekającego i ocena dowodów zgromadzonych w sprawie nie naruszają wymogów z art. 7 kpk. Ocena dowodów poczyniona przez Sąd

meriti jest rzetelna i rozsądna, a Sąd Odwoławczy nie doszukał się w niej błędów, zaniechań i uchybień. Jest zgodna z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów logicznych ani faktycznych. Sąd I instancji poddał zatem zgromadzone dowody, w tym wyjaśnienia oskarżonego, zeznania pokrzywdzonego i świadków należytej ocenie mieszczącej się w granicach uprawnień wynikających z art. 7 kpk. Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 kpk, jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy główniej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Istotne jest to, by przeprowadzona przez Sąd meriti ocena pozostawała w zgodzie z regułami poprawnej oceny dowodów (wyrok SA w Katowicach z dnia 10 listopada 2016r., IIAKa 420/16, Legalis nr 1564535).

Relacja zaprezentowana przez pokrzywdzonego jest logiczna i nie zawiera sprzeczności, a co za tym idzie wiarygodna, o czym świadczą również wspierające tę wersję wydarzeń zeznania naoczego świadka zdarzenia – A. P., która potwierdziła, iż doszło do szarpaniny i upadku, w wyniku którego M. S. doznał uszczerbku na zdrowiu. Zeznania powyższych osób wzajemnie się uzupełniają, a nadto nie miały one żadnego interesu w pomówieniu oskarżonego. Co prawda ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż to oskarżony R. B. zadał pokrzywdzonemu cios w twarz, ale to K. K. (1) rzucił się na niego powodując utratę równowagi i upadek, w wyniku którego doszło do poważnego złamania w obrębie kończyny górnej. Następnie oskarżony uniemożliwił pokrzywdzonemu ucieczkę z miejsca zdarzenia, przytrzymując jego nogę i pozbawiając go jednego buta. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy, udział w pobiciu nie musi ograniczać się do zadawania ciosów. Każda inna forma zachowania powinna być jednak oceniona przez pryzmat przyczynienia się do niebezpiecznego charakteru zdarzenia. Ta aktywność innych osób niż osoby zadające ciosy, pozwalająca ocenić ich zachowanie jako udział w bójce lub pobiciu może polegać, przykładowo, na uniemożliwieniu ucieczki osobie atakowanej, przytrzymywaniu jej, podawaniu niebezpiecznych przedmiotów osobie atakującej, czy choćby towarzyszeniu tej ostatniej, o ile znacznie ułatwiło to jej zdobycie przewagi nad atakowanym (postanowienie SN z dnia 7 czerwca 2017r., IIIKK 89/17, Legalis nr 1637532). Udział oskarżonego w pobiciu polegał na umyślnym i aktywnym zaangażowaniu, co w sposób oczywisty pozwala twierdzić, że K. K. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z R. B..

Sąd meriti nie dopuścił się zarzucanej przez obrońcę oskarżonego obrazy przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk i art. 5§2 kpk, albowiem wbrew zarzutom apelującego, pomiędzy zeznaniami M. S. i A. P. nie zaistniały żadne rozbieżności co do prezentowanej przez nich wersji wydarzeń. Świadek nie zauważyła, iż R. B. uderzył pokrzywdzonego. Obserwowała całe zajście dopiero od momentu, kiedy K. K. (1) rzucił się na M. S. i doszło do upadku. To, że świadek czegoś nie widziała i w związku z tym nie potrafiła opisać zdarzenia od samego początku – od momentu zadania ciosu przez R. B. – nie oznacza, iż zaistniały rozbieżności pomiędzy jej zeznaniami a zeznaniami pokrzywdzonego. Wobec tego Sąd nie rozstrzygnął wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, albowiem takie wątpliwości w niniejszej sprawie nie zaistniały. Z argumentacji Sądu orzekającego nie wynika, aby dostrzegł niedające się usunąć wątpliwości i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Do naruszenia zasady in dubio pro reo nie może więc dojść wówczas, gdy organ procesowy nie stwierdza, by w sprawie zaistniały „nie dające się usunąć wątpliwości”. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów, co stanowi wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi.

Sąd I instancji w prawidłowy sposób ocenił również zeznania świadka A. P. dotyczące drugiego z postawionych oskarżonemu zarzutów, tj. dopuszczenia się przestępstwa z art. 245 kk. Jako nieprzekonującą należy uznać wersję prezentowaną przez oskarżonego, iż wypowiedziane przez niego słowa dotyczyły innej sprawy i innych okoliczności – niespłaconego przez niego długu. Niewątpliwie oskarżony kierując do świadka słowa, iż jeśli nie wycofa zeznań, to przyjdzie z benzyną, obleje wszystko i spali razem z pracownikami sklepu, podjął działania zmierzające do wywarcia wpływu na A. P., która złożyła niekorzystne dla niego zeznania w kwestii pobicia M. S., wywołując u niej tym samym uzasadnione obawy spełnienia groźby. Oskarżony bezpośrednio nawiązał do wycofania zeznań, zatem nie pozostawia to żadnych wątpliwości co do tego, iż odniósł się do niniejszej sprawy, w której A. P. zeznała na jego niekorzyść, bowiem o jakie inne zeznania mogłoby chodzić. Tak też słowa te odebrała wyżej wymieniona.

Wobec tego, że Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok SA w Warszawie z dnia 30 lipca 2015r., IIAKa 171/15, Legalis nr 1337292).

Oskarżony również wskazał, że Sąd I instancji niezasadnie użył sformułowania, iż był on wielokrotnie karany, co skutkowało tym, iż nie wymierzył mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. K. K. (1) akcentował zatarcie skazań w dwóch sprawach. Z aktualnej karty karnej oskarżonego wynika jednak co innego – widnieją tam informacje o czterech wyrokach skazujących, w tym o wykonaniu kar orzeczonych wyrokami sądu zagranicznego sygn. (...)oraz Sądu Rejonowego w L. (...)sygn. akt (...). Apelujący w zupełności pominął treść przepisu art. 108 kk, którego prawdopodobnie nie zna, a który wprowadza zasadę jednoczesności zatarcia wszystkich skazań w sytuacji gdy sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również, jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo. Dopuszczalne jest wówczas wyłącznie jednoczesne zatarcie wszystkich takich skazań, przy czym każde pojedyncze skazanie spośród skazań podlegających zatarciu musi odpowiadać warunkom niezbędnym do jego zatarcia. Okres do zatarcia wszystkich skazań kończy się z upływem najpóźniejszego okresu dotyczącego któregośkolwiek z tych skazań. W okresie od 2013r. do 2017r. oskarżony popełnił 4 przestępstwa i nie doszło do zatarcia żadnego z nich z uwagi na wyżej wskazaną regulację. Wobec tego użycie przez Sąd meriti sformułowania o wcześniejszej karalności oskarżonego nie było bezpodstawne.

Oskarżony ponadto wskazał na naruszenie art. 69§1 i §2 kk poprzez niewymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Należy wskazać, iż w stosunku do oskarżonego należało zastosować regulacje kodeksowe w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji, tj. od 1 lipca 2015 r. Ustawa z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) wprowadziła następujące brzmienie art. 69§1 kk: Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Wykluczone zatem jest obecnie warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, jak to było określone w poprzednim stanie prawnym. W czasie popełnienia obu czynów oskarżony był skazany na karę pozbawienia wolności, bowiem – jak wynika z karty karnej - skazanie na mocy wyroku sądu zagranicznego nie uległo zatarciu. Nie zmienia tego ustalenia fakt, iż była to kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdyż jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie (wyroki SN z dnia 28 kwietnia 2017r., VKK 42/17, Legalis nr 1591435 i z dnia 5 października 2016r., IIIKK 134/16, Legalis nr 1511760), warunek braku skazania na karę pozbawienia wolności odczytywać należy jako obejmujący zarówno skazanie na karę bezwarunkowego pozbawienia wolności, jak i na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wobec powyższego brak było realnych podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Orzeczenie o karze należy oceniać jako słuszne. Sąd I instancji prawidłowo zastosował środek reakcji karnej, wymierzając za popełnione przestępstwa kary jednostkowe 8 miesięcy pozbawienia wolności, następnie łącząc je i wymierzając karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Odwoławczego powyższa kara stanowić będzie adekwatną do wagi popełnionych czynów, ich społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia reakcją karną, przy czym w przypadku oskarżonego, który w przeszłości był już czterokrotnie prawomocnie skazany, jedynie kara izolacyjna pozwoli osiągnąć wobec oskarżonego cele kary, która przez swoją nieuchronność i realność powinna wdrażać do przestrzegania porządku prawnego, szczególnie sprawcę wykazującego znaczny stopień demoralizacji, a próba resocjalizacji w warunkach wolnościowych nie spełniłaby swej funkcji.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu.

Ponadto Sąd Odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. T. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, o czym orzeczono na podstawie §17 ust. 2 pkt 4 w zw. z §4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714). Stawka minimalna za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją wynosi 420zł i winna zostać powiększona o stawkę podatku od towarów i usług 23%, co daje 516,60 zł brutto.

Nadto po myśli art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa. Sąd miał na względzie sytuację majątkową oskarżonego, który dotąd utrzymywał się ze środków pochodzących z opieki społecznej, a także okoliczność, iż również w postępowaniu przed Sądem I instancji został zwolniony od kosztów postępowania oraz fakt, że wymierzona wobec niego została kara bezwzględnego pozbawienia wolności.